

на цѣлий си народъ, и желаешъ, щото самъ Богъ да изсипи върху ти черепа на гнѣва.

Карлъ. *(Тегли ся назадъ съ страхъ)*. Кое си ти могощо същество, отъ гдѣ идешъ? *(Всички тѣ ся очюдватъ)*. —

Ивана. Послѣ направи тѣзи втора молитва: Ако е заключение то и воля та Божия тѣй, щото да ся счюпи скиптьра на царский корень, да ся ограби всичкото ти наслѣдие отъ твоитѣ праотци, то ти ся моляше Богу, да ти пази поне три тѣ добрини: благодарни тѣ гърди, приятелски тѣ сърдца и твоята искренна любовь къмъ Агнеса. —

(Кралъ тѣ си покрива лице то и плаче, голѣмо очюдвание; послѣ мълчание). —

Желаешъ ли да ти кажа и трета та молитва? —

Карлъ. Доволно, вѣрвамъ тя! Не е възможно да узнае толкозъ единъ земень челоувѣкъ. Тебе тя е пратилъ Всемогъщия Богъ!

Епископъ. Кое си ти, о, свято, чюдесно момиче? Коя щастлива държава тя е родила, кои са богоугодни тѣ твои родители? —

Ивана. Святый владико! *Маме* Ивана ма наричатъ мене, родомъ отъ Домъ Реми, дъщеря на единъ бѣденъ пастиръ, и съмъ ся занимавала изъ дѣте още съ пасене на бащини тѣ ми овце. — Често и много пѣти слушахъ да разказватъ, че отъ далечна страна, прѣзъ море, билъ дошълъ единъ дивъ народъ, който насила ся стареа да ни опропасти и направи робе на неспосното си иго. — Чюхъ че Парисъ ся предалъ, чюхъ че неприятель тѣ ся усилилъ добрѣ въ държава та ни, и тогазъ колѣнничихъ прѣдъ иконата на св. Богородица, съ сърдеченъ плачь помолихъ се, да ни варди отъ чюжди, тежки вериги, и да покровителствува благий ни кралъ. —

Не далече отъ родното ми село се намира една чърквица, и единъ святъ брѣстъ, прочутъ по чюдесна та си сила. — Подъ гъститѣ сѣнки на това дър-